

Openingswoord door Noel Sies voor de tentoonstelling in het Voerman museum 2004

Van grote schoonheid...

Landschapsschilderijen van Frank Anderson

Overall waar niets is, daar is ruimte. Ruimte. Juist dat houdt kunstenaars al eeuwen bezig. Zelfs nu, in de tijdperk van technologische voortuitgang, staat 3D in de kinderschoenen en lijkt alles te draaien om de uitbreiding van onze fysieke en virtuele ruimte

In het boek: 'My family and other animals' van Gerald Durrell komt de hoofdpersoon na lange tijd bij zijn grootmoeder op bezoek. Zij heeft net haar intrek genomen in een nieuw bejaardenappartement. Hij schrikt van de troosteloosheid van de omgeving: 'Ik kan me niet voorstellen wat je hier de hele dag moet doen,' zegt de man impulsief, 'buiten het weer gebeurt er niets.' Zijn oma kijkt hem met een tevreden glimlach aan en zegt: 'Maar er is zoveel weer.'

Frank Anderson heeft de ruimte die door zijn doeken worden omkaderd zorgvuldig, soms bijna pijnlijk intens, gevuld met niets. Elke vierkante millimeter is ermee gevuld. Dan wordt het je duidelijk hoe groot een landschapsruimte kan zijn; hoeveel niks er is.

Anderson doet geen poging om de ruimte om ons heen weer te geven zoals de klassieken dat deden, of met een romantische passie zichzelf te verliezen in de onmetelijkheid en pracht van de natuur, of de werkelijkheid in een impressionistisch moment te vangen. Het is geen fotorealisme, gezichtsbedrog of trompe d'oeuille dat hij schildert. Ja, je kunt het wel terugvinden in zijn werk, allemaal zelfs, maar er is veel meer aan de hand.

Een schilderij van Frank Anderson heeft iets weg van een complex muziekstuk dat uiteindelijk maar uit enkele noten blijkt te bestaan. De echte muziek zit in de ruimte tussen die verschillende noten. Zo wekt Anderson iets tot leven wat hij niet daadwerkelijk schildert.

Wetenschappers hebben aangetoond dat er een beeld van een oerlandschap bestaat dat iedereen als mooi ervaart: Een savannelandschap met een boom op de voorgrond waarvan de bladeren niet te hoog hangen, een weg die naar de verte wentelt en een meer of zee die tot aan de horizon reikt. Dat komt door onze gemeenschappelijke oorsprong, ergens in Afrika. Hoe groot de huidige verschillen ook zijn tussen mensen en culturen, dat landschap raakt iedereen.

Frank Anderson heeft die oorsprong op zijn eigen manier verbeeld. Er zit een essentie in verscholen. Het oerlandschap van de menselijke geest, een plattegrond van de menselijke wensen, de landkaart van zijn dromen.

Je kijkt naar de schilderijen en raakt verstrikt in de ruimte; een gedeelde, universele ruimte. Met een boven en onder, die elkaar in evenwicht houden en magisch maken.

En voor het geval je de weg kwijt zou raken, is er altijd nog de horizon. Dat is de constante die Anderson je als toeschouwer biedt.

Noel Sies, 's Gravenhage